

บทที่ 5

การเชื่อมโยงเนื้อหา “นวนิยาย” ระหว่างสื่อสิ่งพิมพ์และสื่อละครโทรทัศน์

ในการศึกษาวิจัยเรื่องการเชื่อมโยงเนื้อหา “นวนิยาย” ระหว่างสื่อสิ่งพิมพ์และสื่อละครโทรทัศน์นั้น ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่ว่า เพื่อศึกษาวิเคราะห์การเชื่อมโยงเนื้อหาระหว่างสื่อนวนิยายที่เป็นสิ่งตีพิมพ์และสื่อละครโทรทัศน์ว่า มีจุดร่วมหรือจุดต่างกันอย่างไร และศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเชื่อมโยงเนื้อหาระหว่างสื่อนวนิยายและสื่อละครโทรทัศน์

จากผลการศึกษาวิจัยที่ได้ทำการเปรียบเทียบ วิเคราะห์และสรุปผลแล้วนั้น สามารถจะสรุปเป็นประเด็นได้ดังต่อไปนี้

การเชื่อมโยงเนื้อหาระหว่างนวนิยายและละครโทรทัศน์

รูปแบบการเชื่อมโยงเนื้อหาระหว่างนวนิยายและละครโทรทัศน์ถือเป็นการเชื่อมโยงสื่อในแนวนอน (Horizontal) เพราะเป็นการเชื่อมโยงเนื้อหาเดียวกันในระนาบเดียวกัน โดยมีการนำนวนิยายไปผลิตเป็นละครโทรทัศน์ และก็นำกลับมาผลิตอีกหลายครั้ง ทำให้เกิดการการผลิตใหม่ในรูปแบบ Remake นั่นคือเนื้อหายังคงเดิม แต่การสื่อสารเนื้อหาเปลี่ยนไป นอกจากนี้ยังจัดเป็นการเชื่อมโยงแบบมีจิตสำนึก (Conscious) เพราะมีความตั้งใจที่จะทำให้เหมือนกับ Text เดิม แต่เนื่องจากมีความจำเป็นในการคัดแปลงสื่อดังนั้นจึงเกิดความแตกต่างขึ้นระหว่างสื่อข้างตามปัจจัยต่างๆ อันจะกล่าวต่อไป ทั้งนี้การเชื่อมโยงของเนื้อหาก็ยังเป็น text แบบเดิม มีลักษณะ Repetition และ Variation ประกอบกัน สื่อทั้งสองประเภททำการสนับสนุนซึ่งกันและกัน เพราะละครโทรทัศน์เรื่องทรายสีเพลิงไม่สามารถผลิตได้ ถ้าไม่มีนวนิยายเรื่องทรายสีเพลิง ตัวละครขงและการบูรไม่สามารถดำรงอยู่ได้ถ้าไม่มีนวนิยายเรื่องยามเมื่อลมพัดหวน จากการศึกษาดังกล่าว ผู้วิจัยสามารถแบ่งรูปแบบการเชื่อมโยงเนื้อหาได้ 2 กลุ่มดังต่อไปนี้

1. ลักษณะร่วมของสื่อนวนิยายและสื่อละครโทรทัศน์ (Convention/Repetition)

ลักษณะร่วมของสื่อนวนิยายและสื่อละครโทรทัศน์ที่เห็นได้ชัดเจนคือขนบการเล่าเรื่อง ซึ่งจากการศึกษาวิจัยนวนิยายและละครทั้งสองเรื่อง จะมีขนบ (Convention) ในการเล่าเหมือนกัน ทั้งสองเรื่องต้องมียอดประกอบครบ 5 ประการในรูปแบบการเล่าเรื่อง (Narration) นั่นคือ

1. การเริ่มเรื่อง - Exposition
2. การพัฒนาเหตุการณ์ - Rising Action
3. ชั้นภาวะวิกฤต - Climax
4. ชั้นภาวะคลี่คลาย - Falling Action
5. ชั้นการยุติเรื่องราว - Ending

ซึ่งจากในบทที่ 4 นั้น เราพบว่าเมื่อทำการวิเคราะห์การเชื่อมโยงเนื้อหาระหว่างสื่อทั้งสองประเภทแล้วนั้น จะพบทั้งความเหมือนกันหรือความต่างกัน ในการเล่าเรื่อง นอกจากนี้ นวนิยายและละครทั้งสองเรื่องคำนึงตามตรรกะของการเล่าเรื่อง (Logic of Narration) ซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบต่างๆ อันจะขาดไม่ได้คือ

- ก. ต้องมีฝ่ายพระเอก-นางเอก
- ข. ต้องมีฝ่ายผู้ร้าย
- ค. ต้องมีความขัดแย้งทั้งสองฝ่าย
- ง. ต้องมีผู้ช่วยหรือมือที่สาม
- จ. ต้องมี Magic ที่ทำให้ตัวละครสามารถแก้ปัญหาได้

นวนิยายจำเป็นที่จะต้องใช้ตรรกะการเล่าเรื่อง (Logic of Narration) ดังกล่าวน้อยกว่าละครโทรทัศน์ นวนิยายบางประเภท เช่นนวนิยายท่องเที่ยว เนื่อนำมาผลิตเป็นละครโทรทัศน์หลังข่าว จึงต้องนำเสนอในเรื่องประเด็นของความรักเป็นโครงเรื่องหลักเพื่อให้เกิดความสนุกสนานน่าติดตาม ดังนั้น จึงต้องสร้างตัวละครเพิ่มขึ้น เช่นนางอิจฉาเพื่อเป็นอุปสรรคของความรักระหว่างพระเอกและนางเอก ทำให้เกิดปมปัญหาของเรื่องขึ้น

ในเรื่องทรายสีเพลิงเนื่องจากเป็นเรื่องแนวสมจริง ดังนั้น ตัวละครในเรื่องทรายสีเพลิงจึงไม่มีพระเอกหรือนางเอกอย่างเด่นชัด แต่มีกลุ่มตัวเอกที่มีปัญหาซึ่งกันและกัน เช่นตัวละครศรุตฯซึ่งมีบทบาทมากที่สุดในเรื่องนี้ ก็มีทั้งความเป็นนางเอกและความเป็นผู้ร้ายในตัวเอง รูปแบบความเป็นนางเอกที่เห็นชัด คือ บุคลิกลักษณะภายนอก บุคลิกภาพ ความเป็นคนเชื่อมั่นในความคิดตนเอง ความเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ แต่ก็มีนิสัยของผู้ร้ายหรือตัวอิจฉาอยู่ด้วย เช่นความเกลียดชังตัวละครที่อ่อนแอกว่า เช่น ศรวณีย์ การแสดงตนเป็นผู้หญิงที่ซุกงูพิษชาย ความคิดเจ็บแค้น ไม่รู้จักการให้อภัย เป็นต้น

แต่ในเรื่องยามเมื่อลมพัดหวน เราสามารถเห็นได้ชัดว่าตัวละครแบ่งเป็น 2 ฝ่าย และมีความขัดแย้งระหว่างตัวละครเด่นชัด ตัวละครฝ่ายพระเอกนางเอกสามารถเห็นเด่นชัดคือชงและการบูร ซึ่งมีลักษณะหน้าตาดี สุภาพ เรียบร้อย เก่ง ดี เป็นต้น ขณะที่ฝ่ายตัวร้ายคือนางอิงฉาเช่นเฮเลนก็สามารถแสดงความอิงฉาดตัวละครฝ่ายดีเช่นการบูรให้เห็นเด่นชัด

เราจะพบว่าการเล่าเรื่องของนวนิยายและละครโทรทัศน์ทั้งเรื่องทรายสีเพลิงและยามเมื่อลมพัดหวนมีรูปแบบโครงสร้างการเล่าตามแบบแผนการเล่าเรื่องทั้งสองเรื่อง แต่เนื่องจากทรายสีเพลิงเป็นนวนิยายขนาดยาวจึงมีช่วงระยะห่างของ Climax, Falling Action และ Ending อยู่ห่างกันบ้างเล็กน้อย ทำให้สามารถเห็นพื้นที่ของขั้นตอนการเล่าเรื่องดังกล่าว

ในทรายสีเพลิง หลังจากการตายของศรวณีย์แล้วซึ่งถือเป็น Climax ของเรื่อง จากนั้นจึงเป็นขั้นตอนของ Falling Action ตั้งแต่การบรรยายถึงปฏิภิกิริยาที่ศรุตได้รับจากสังคม ทั้งจากศกผู้เป็นบิดา นางอุทิศ ผู้ที่รักใคร่เอ็นดู การปิดประตูความสัมพันธ์ของฉาน การถูกเมินเฉยจากกลุ่มเพื่อนฝูง และการให้คำพิพากษาของบูรที่ต่อศรุต ทำให้ดำเนินเรื่องไปจนถึงตอนจบที่ศรุตตัดสินใจเดินทางกลับไปอเมริกา และเรียนรู้ที่จะใช้ชีวิตอย่างมีคุณธรรมมากขึ้น ซึ่งแม้จะเป็นมีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มเติมตอนจบใหม่เมื่อนำมาเป็นละครโทรทัศน์ ขั้นตอนการบอกเล่าเรื่องและเหตุการณ์ในเรื่องก็ยังคงมีความเชื่อมโยงซึ่งกันและกัน

สำหรับ Logic of Narration สามารถเห็นได้ชัดเจนจากละครโทรทัศน์เรื่องยามเมื่อลมพัดหวน เพราะมีองค์ประกอบตรงตามตรรกะของการเล่าเรื่องทุกประการ ดังต่อไปนี้

1. มีตัวละครพระเอก-นางเอก : ชงและการบูร
2. มีฝ่ายผู้ร้าย : เฮเลน
3. มีความขัดแย้งระหว่างทั้งสองฝ่าย : การบูร VS เฮเลน
4. มีผู้ช่วยเหลือหรือมือที่สาม : อ้วนและแสด สามิภรรยาที่เป็นเพื่อนชง แสดงเป็นผู้ช่วยของทั้งพระเอกและนางเอกตลอดเรื่อง
5. มี Magic : ในเรื่องนี้ ชงมีเหตุจำเป็นต้องเดินทางไปดูเชิร์ชทำให้เกิดปมความขัดแย้งระหว่างเฮเลนและการบูรขึ้นก็จริง แต่ก็ยังเป็นเครื่องมือที่ทำให้แสดงความรู้สึกของการบูรที่มีต่อชงออกมา

2. ลักษณะต่างระหว่างนวนิยายและละครโทรทัศน์ (Invention/Variation)

จากการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างนวนิยายและละครโทรทัศน์พบว่ามีความแตกต่างที่เห็นได้เด่นชัดในการเชื่อมโยงเนื้อหาระหว่างสื่อทั้งสองประเภท ดังต่อไปนี้

2.1 การสร้างแนวคิดและการใช้ภาพ (Conceptualization & Visualization)

เนื่องจากสื่อละครโทรทัศน์เป็นสื่อที่นำเสนอด้วยภาพและเสียง ขณะที่นวนิยายนำเสนอด้วยภาษาอย่างเดียวเท่านั้น ดังนั้น การเชื่อมโยงเนื้อหาระหว่างนวนิยายและละครโทรทัศน์ต้องมีการดัดแปลงการบรรยายความคิดความรู้สึกของตัวละครด้วยภาษาในนวนิยายให้ออกมาเป็นภาพและเสียง เช่น การแสดงความร่ำรวยของสุรดา ในนวนิยายนำเสนอโดยการบอกเล่าสถานที่พักอาศัยและการทำงานอีกทั้งการลงทุนในตลาดหุ้นของสุรดา และการใช้ชีวิตของสุรดาเมื่อเดินทางกลับมา เช่นการอยู่โรงแรมชั้นดี การขับรถสปอร์ต การซื้อของฝากที่มีราคาสูงมาฝากสมาชิกในครอบครัวและบริวาร แต่ในละครโทรทัศน์ สามารถย่อการบรรยายดังกล่าวได้โดยจับภาพสุรดาเดินลงบันไดในบ้าน ภาพจะถ่ายจากมุมต่ำย้อนขึ้นไปให้เห็นความกว้างใหญ่ของบริเวณบ้าน และการนำเสนอยานพาหนะที่ใช้เช่นเรือยอร์ช เป็นการบอกชนชั้นและระดับการใช้ชีวิตของสุรดาได้เพียงพอ

2.2 การนำเสนอเนื้อหา

การเชื่อมโยงเนื้อหาระหว่างละครโทรทัศน์และนวนิยายมีความแตกต่างกัน เช่น การนำเสนอตอนจบของนวนิยายและละครโทรทัศน์ ในนวนิยายเรื่องทรายสีเพลิงและยามเมื่อลมพัดหวนมีลักษณะการจบเรื่องแบบเปิด (Opening Closure) เพื่อให้ผู้อ่านสร้างจินตนาการเองว่า ควรจะจบอย่างไร และเรื่องจะเป็นอย่างไรต่อไป ซึ่งเป็นการสร้างอรรถรสให้แก่ผู้อ่านได้คืออย่างหนึ่ง ดังนั้น การปิดเรื่องนั้นจะปิดในรูปแบบใดก็ขึ้นอยู่กับประเภทของละครด้วย

เมื่อนำนวนิยายทั้งสองเรื่องมาผลิตเป็นละครโทรทัศน์นั้น เนื่องจากการปิดเรื่องหรือจบเรื่องของละครมักจะเป็นสูตรสำเร็จ ถึงแม้ในบางครั้งผู้ผลิตตั้งใจที่จะทำให้แตกต่างออกไปก็ไม่สามารถทำได้อย่างเด่นชัด เพราะความต้องการของคนดูยังคงคุ้นเคยกับรูปแบบเดิม ดังนั้น การจบเรื่องยามเมื่อลมพัดหวนซึ่งมีลักษณะ Soap Opera มากกว่าเรื่องทรายสีเพลิงนั้น จึงสามารถทำการสรุปเรื่องให้มีการคลี่คลาย นั่นคือการเปิดเผยความจริงของตัวละคร และตัวละครเข้าใจกัน และจบตามแบบของ Happy Ending ได้ ขณะที่เรื่องทรายสีเพลิงเป็นเรื่องที่มีแนวเนื้อหา Realistic มากกว่า ดังนั้น การจบของเรื่องจึงไม่สามารถจบแบบสุขหรือ Happy Ending ได้ ทั้งนี้ เพื่อแสดงการเรียนรู้ของตัวละครที่มีความรู้สึกริดรอยและทำโทษตัวเอง โดยการปฏิเสธข้อเสนอที่ได้รับ ซึ่งการจบแบบดัง

กล่าวว่ามีกลวิธีคล้ายการจบแบบ โศกนาฏกรรม (Tragedy) มากกว่า ดังเรื่อง Oedipus ซึ่งเมื่อ Oedipus รู้ความจริงว่าตนเองเป็นผู้ฆ่าพ่อและเป็นสามีของแม่แท้ๆ Oedipus ตัดสินใจลงโทษตัวเอง โดยการแทงนิ้วเข้าตาตัวเองให้บอด และเนรเทศตัวเองออกจากเมือง การจบดังกล่าวจำเป็นเพราะคนดูโทรทัศน์มีความต้องการคุณค่าทางศีลธรรม (Moral Value) ของตัวละครมากกว่าในนิยาย ดังนั้น ตัวละครต้องแสดงการเรียนรู้ความผิดที่เกิดขึ้นและปรับปรุงตัวใหม่ ทั้งนี้เพราะคนดูไทยติดรูปแบบการแสดงของลิเก (นพรัตน์ มณีรัตน์, 2537)

2.3 การตีความ

การตีความเนื้อหาของนวนิยายอาจจะแตกต่างกันได้ แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อจะทำการดัดแปลงเนื้อหา ให้เหมาะสมกับสื่อผู้ทำการดัดแปลงต้องมีความเข้าใจใน Text แบบปฐมภูมิ ก่อน เพื่อที่จะสามารถนำไปเชื่อมโยงกับ Text ในขั้นต่อไป สิ่งที่สำคัญในการดัดแปลงเนื้อหา ระหว่างสื่อทั้งสองประเภทคือ การรักษา สาร ที่ผู้สร้าง Text ครั้งแรกมีความตั้งใจที่จะนำเสนอเป็นประการสำคัญ เพราะมิฉะนั้น อาจจะนำเสนอเรื่องราวเป็นคนละเรื่องเดียวกันก็ได้

ตัวอย่างเช่นในเรื่องทรายสีเพลิง ผู้เขียนมีความตั้งใจที่จะนำเสนอแก่นเรื่องของการดิ้นรนไขว่คว้า การแสวงหาชัยชนะอย่างไม่รู้จักเพียงพอ การแก่งแย่งฉกฉวย การเป็นผู้ชนะโดยปราศจากคุณธรรมความดี ซึ่งประเด็นดังกล่าว เมื่อนำไปผลิตเป็นละครโทรทัศน์กลายเป็นประเด็นรอง โดยละครโทรทัศน์ได้ให้ความสำคัญกับการเลี้ยงดูอบรมในวัยเด็กว่าสามารถมีอิทธิพลต่อการกระทำ ความคิด ของคนๆ หนึ่งได้อย่างไม่น่าเชื่อ โดยคุณวราฯ ให้คำอธิบายว่า “เชื่อว่า ไม่ว่าจะมิดังใดมาชดเชย ความรู้สึก ขาด ในวัยเด็กก็ไม่สามารถเยียวยาได้” แต่จากการสัมภาษณ์ผู้ประพันธ์คุณปิยะพรให้ความคิดเห็นว่าเรื่องทรายสีเพลิงเข้าใจสาเหตุการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวน่าจะมาจากเนื้อหาที่พูดถึงนามธรรมเช่นความรู้สึกต้องการเป็นหนึ่ง ความไม่รู้จักเพียงพอ อาจจะนำไปสื่อสารได้ยากกว่าเรื่องที่เป็นรูปธรรมและคนคุ้นเคยกว่า เช่นปัญหาการเลี้ยงดูบุตร

แต่อย่างไรก็ดี จากการนำเสนอแนวเรื่องดังกล่าวยังส่งผลไปยังภาพในด้าน Feminism นั่นคือการที่เพศชายไม่รู้จักรับหน้าที่ให้ถูกต้อง จึงเกิดปัญหาทั้งหมด ซึ่งด้วยเหตุผลดังกล่าว ทำให้คนดูให้ความรู้สึกเห็นใจตัวละครที่ต้องตกเป็นเหยื่อปัญหาที่ผู้ใหญ่สร้างขึ้น แทนที่จะเห็นภาพว่าตัวละครของศรุดาจะสามารถมีชีวิตอย่างเป็นสุขได้ ถ้าละวางความต้องการชนะ และกิเลสของตนซึ่งศรุดาสามารถทำได้เอง โดยไม่ต้องพึ่งใคร จากการดัดแปลงดังกล่าว จึงถือว่าด้วยการนำเสนอเรื่องราวและสาระที่ผิดประเด็นก็อาจจะสร้างความยากจนให้สื่อได้ นั่นคือผู้อ่านที่เคยมี

ประสบการณ์ในการอ่านเรื่องดังกล่าวก็จะขาดรรถรสไป ผู้ประพันธ์ก็เกิดความรู้สึกไม่พอใจเพราะสารที่ต้องการสื่อไม่สามารถบอกได้ตามเจตนาของตนเอง

2.4 รูปแบบของสื่อ

เนื่องจากนวนิยายทั้งสองเรื่องเป็นนวนิยายคนละประเภทและมีความยาวต่างกันมาก แต่เมื่อนำมาผลิตเป็นละครซึ่งมีข้อกำหนดในเรื่องเวลาที่เหมาะสมในการการออกอากาศ ซึ่งความยาวส่วนมาก จะอยู่ระหว่าง 20-30 ตอนต่อเรื่อง เรื่องทรายสีเพลิงมีความยาว 678 หน้า 65 ตอน เมื่อนำมาผลิตเป็นละครโทรทัศน์ต้องทำการย่อเนื้อเรื่องให้เหมาะสม เช่น การบรรยายฉากพระราชวังแวร์ซายส์ ต้องลดเนื้อหาการบรรยายสถานที่ให้สั้นลงและเพิ่มเติมบทสนทนามากขึ้น ในเรื่องยามเมื่อลมพัดหวน

ขณะที่เรื่องยามเมื่อลมพัดหวนเป็นนวนิยายขนาดสั้น 13 ตอนจบเท่านั้น เมื่อนำไปผลิตเป็นละครโทรทัศน์จึงต้องมีการเพิ่มเติมเนื้อเรื่อง ตัวละครและเหตุการณ์เข้าไปเพื่อให้มีสีสันน่าติดตามมากขึ้น เช่นสร้างตัวละครเสเลนมาเพื่อมาเป็นภาพเปรียบเทียบของตัวละครการบูรเป็นต้น

ปัจจัยที่มีผลต่อการเชื่อมโยงเนื้อหาระหว่างนวนิยายและสื่อละครโทรทัศน์

1. ธรรมชาติของสื่อ

เนื่องจากสื่อแต่ละสื่อจะมีเอกลักษณ์เฉพาะสื่อ ดังนั้นเมื่อมีการเปลี่ยนสื่อ เนื้อหาในสื่อดังกล่าวก็จะต้องมีการเปลี่ยนแปลงด้วย เพื่อความเหมาะสม เช่นสื่อนวนิยายเป็นสื่อที่แสดงด้วยวงนภาษา (Verbal) เพียงประการเดียว แต่สื่อละครโทรทัศน์ต้องใช้ภาพ เสียง และแสง สร้างอารมณ์ต่างๆ ให้เกิดขึ้น การแสดงจึงไม่จำกัดแต่เพียงวงนภาษาเท่านั้น แต่วงนภาษา (Non-verbal) ก็เป็นสิ่งสำคัญที่จะบอกเรื่องราว ความคิด อารมณ์ ความรู้สึกของตัวละครให้ผู้ชมทราบ เช่นการแสดงภาพของศรูดามือมองคูบุรี ต้องใช้การแสดงทางดวงตาของตัวละคร เพื่อสื่อสารว่าศรูดามีความชื่นชมคูบุรีมากเป็นพิเศษอีกประการหนึ่ง สื่อทั้งสองมีลักษณะต่างกันอีกทั้งวิธีการเสพก็ต่างกันด้วย เพราะสื่อนวนิยายเป็นรูปแบบสื่อสิ่งพิมพ์ที่สามารถเลือกเสพได้ตามความต้องการแต่สื่อละครโทรทัศน์เป็นสื่อที่ดำเนินเรื่องไปตามเวลาที่สถานีกำหนด ผู้ชมไม่สามารถเลือกได้ว่าจะดูตอนจบก่อน ดังนั้นสื่อโทรทัศน์จึงเป็นสื่อที่ต้องมีการติดตาม จึงจะสามารถเข้าใจเรื่องได้

การเชื่อมโยงเนื้อหาที่ต้องใช้เป็นหลักคือการเล่าเรื่องและการนำเสนอประเด็นหรือ “สาร” ตามที่แสดงอยู่ในต้นฉบับให้ปรากฏในตัวบทอันใหม่ ซึ่งได้แก่การนำเสนอเรื่องของนวนิยายไปสร้างเป็นภาพและเสียงเพื่อสื่อสารเนื้อหาในนวนิยาย

2. ระบบการสร้างดาราดารา (Stardom)

ในสังคมไทย พบว่าปัจจัยที่เข้ามามีผลสำคัญในการเลือกชมสื่ออย่างหนึ่งที่ไม่สามารถตัดไปได้คือ ความเป็นดาราดารา (Stardom) ผู้ชมติดตามชมละครโทรทัศน์เพราะนักแสดงถูกใจมากกว่า ต้องการทราบเนื้อหา ดาราที่เป็นที่นิยมเป็นคู่ขวัญซึ่งแสดงด้วยกันเป็นประจำจนเป็นเสมือนคู่แสดงที่ขาดกันไม่ได้ เป็นประเด็นที่ผู้ชมละครติดตามอย่างยิ่ง การติดตามดังกล่าวไม่ได้มีเพียงความชื่นชมในผลงานเท่านั้น แต่ยังมีการสนับสนุน ส่งเสริมให้ตัวละครพระเอก-นางเอกที่ตนชอบลงเอยกันในชีวิตจริงอีกด้วย การแสดงร่วมกันของคู่ขวัญดังกล่าวสามารถเรียกผู้ชมที่ชื่นชอบ (Fans) ติดตามได้โดยไม่สนใจเนื้อเรื่องของละคร มีความตั้งใจอยากให้พระเอกนางเอกจบลงอย่าง Happy Ending ตัวอย่างนี้ เราสามารถพบได้บ่อยครั้ง เช่น มิตร-เพชรรา สันติสุข-จินตหรา ศักดิ์สิทธิ์-ศัทธิดา วิल्ली-ลลิตา เป็นต้น ดังนั้นผู้ผลิตละครจึงใช้ความนิยมดังกล่าวในการนำเสนอละคร เช่น ในเรื่องยามเมื่อลมพัดหวน ผู้ผลิตละครโทรทัศน์เลือกเจตรินเล่นกับลลิตาเนื่องจากมีข่าวซุบซิบถึงความสัมพันธ์ส่วนตัวของดาราทั้งคู่ ซึ่งจะเห็นได้จากการที่ลลิตาไปออกคอนเสิร์ตให้เจตริน หรือการออกรายการทอล์กโชว์ร่วมกัน ดังนั้นเมื่อใช้ข่าวลือดังกล่าวเป็นกลยุทธ์ในการวางตัวละคร ก็แน่ใจได้ว่าจะมีผู้ชมที่ชื่นชอบดาราทั้งคู่ติดตามแน่นอน โดยไม่ได้พิจารณาว่าจริงๆ แล้ว ในนวนิยายได้บรรยายไว้ให้ขงเป็นชายวัยประมาณ 30 กว่าปี มีอายุห่างจากการบูรหลายปีทีเดียว ซึ่งทำให้การบูรเกิดความนับถือในตัวขงด้วย แต่เมื่อนำมาเป็นละครโทรทัศน์ ขงกับการบูรมีวัยใกล้เคียงกันมาก

นอกจากนี้ ความเป็นดาราดารา (Stardom) ก็สร้างปรากฏการณ์ Superstarism นั่นคือความคลั่งไคล้หลงใหลในนักแสดง นักดนตรี เป็นต้น เมื่อเกิดความคลั่งไคล้แล้ว กลุ่มผู้ชมกลุ่มนี้ก็จะติดตามผลงานของผู้แสดงดังกล่าว โดยที่ยึดติดกับภาพลักษณ์ของตัวผู้แสดงหรือดาราผู้นั้นมากกว่า ดังนั้นกลุ่มแฟนที่ติดตามผู้แสดงดังกล่าวจะไม่ยอมรับบทบาทการแสดงที่เปลี่ยนแปลงภาพลักษณ์ของผู้แสดงที่ตนชื่นชอบ ผู้แสดงหรือดาราจึงต้องผูกติดกับภาพความเป็นดาราดารา (Stardom) ของตน เช่นลลิตาไม่สามารถแสดงเป็นศรุตตาได้ในทุกแง่มุม เช่นความอิสระในเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้ชาย เพราะติดภาพลักษณ์ที่เป็นผู้หญิงที่ดีพร้อม เป็นนางเอกตามแบบตัวละคร ปรีศนา วนิดา หม่อมเจ้าหญิงอุมารังสี หรือเจ้าหญิงรัชทายาทอยู่นั่นเอง แต่เมื่อลลิตาไปถ่ายแบบในแนวเซ็กซี่เช่นการถ่ายแบบในนิตยสารอิมเมจก็เป็นอีกรูปแบบหนึ่งในการสร้างภาพลักษณ์ใหม่ให้กับลลิตาเอง

3. ความแตกต่างของ Genre

ความแตกต่างของ Genre สามารถมีผลกระทบต่อการเชื่อมโยงเนื้อหาระหว่างสื่อนวนิยายกับสื่อละครโทรทัศน์ สื่อนวนิยายที่มี Genre แบบ Realistic คงไม่สามารถนำเสนอ Genre ของละครแบบ Soap Opera หรือ Melodrama ได้ในทุกมิติ เช่นในเรื่องทรายสีเพลิง ถึงแม้ผู้ผลิตจะพยายามหาทางให้ตัวละครในตอนจบ ผู้ผลิตก็ยังคงต้องจบเรื่องโดยให้ตัวละครทั้งหมดแยกจากกันไปมีชีวิตส่วนตัว เพราะเนื้อหาของเรื่องเป็นรูปแบบสมจริง ความแตกต่างในการนำเสนอรูปแบบนี้ได้หลายประเภท เช่นการเล่าเรื่อง การวางตัวละคร การใช้แนวเรื่อง

นอกจากนี้ Genre ของนวนิยายแบบหนึ่งจะเหมาะสมกับ Genre ของละครโทรทัศน์แบบหนึ่งเช่นกัน เช่นเรื่องยามเมื่อลมพัดหวน เป็น Genre นิยายท่องเที่ยว ที่มีเน้นเนื้อหาสาระในการเดินทางท่องเที่ยวเป็นหลัก เมื่อนำมาดัดแปลงเป็นละครโทรทัศน์ Genre ที่เหมาะสมก็ควรจะเป็น Soap Opera เพราะมีเนื้อหาไม่เครียดเกินไปและเน้นความบันเทิงเป็นหลัก

จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยยังพบว่ามีปัจจัยย่อยอย่างอื่นอีก อาทิ ความต่อเนื่องของละครโทรทัศน์ ซึ่งในรูปแบบของนวนิยายแต่ละเรื่อง ความต่อเนื่องจะมีความเด็ดขาดในตัวเอง และละครนั้นไม่สามารถใช้ต่อเนื่องได้บ่อยๆ เช่น เมื่อผู้ผลิตละครโทรทัศน์เรื่องทรายสีเพลิงได้เคยใช้ฉากนิวยอร์กมาใช้ได้อีกในละครเรื่องนี้ ถึงแม้จะมีระบุเมืองนิวยอร์กไว้ในนวนิยายก็ตาม และการใช้ฉากในนิวยอร์กดังกล่าวก็จะมีผลต่อเนื่องไปถึงตัวละครด้วย นอกจากนั้น ปัจจัยจากผู้ส่งสาร (Authorship) ซึ่งในที่นี้ได้แก่ ผู้เขียนนวนิยาย ผู้เขียนบทละครโทรทัศน์ และผู้ผลิตละครโทรทัศน์ ซึ่งมีคุณลักษณะที่เห็นได้ชัดว่า แม้ในนวนิยาย ผู้ประพันธ์สามารถนำเสนอได้หลายรูปแบบ แต่โครงสร้างละครโทรทัศน์ของคุณวราวุธส่วนมากจะเป็นรูปแบบละครโทรทัศน์ที่เน้นความสวยงามของสถานที่และการแต่งกายของตัวละคร และการเลือกคาราที่มีชื่อหลายคนมาปะชันกัน ซึ่งการนำเสนอดังกล่าว สำหรับผู้ผลิตละครโทรทัศน์ อย่างคุณวราวุธ จึงมองการไปถ่ายละครที่เมืองนอกในแต่ละครั้งเป็นความสนใจส่วนตัว เป็นโบนัสให้ทีมงาน และอยากให้คุณดูเห็นสิ่งแปลกใหม่ และปัจจัยสุดท้ายคือความจำกัดของการสร้างภาพในละครโทรทัศน์ ในนวนิยาย ผู้ประพันธ์สามารถพรรณนาทุกอย่างได้ตามความต้องการ และเมื่อนำมาสร้างเป็นละครโทรทัศน์ เราจะพบว่ามียุทธวิธีหลายประการ เช่นสถานที่ที่มีคนพลุกพล่านหรือเป็นสถานที่หวงห้ามที่ทำให้ไม่สามารถเข้าไปใช้ในการถ่ายทำได้